

Ե Ր Գ.

(ԳՐՈՒԱԾ ՀՈԳԵԿԱՆ ԸՆԿՃՄԱՆ ՄԷՋ ՆԱԲՈՒԽԻ ՄՕՏ)

Հ Ե Ղ Ի Ն Ա Կ ' ՇԷԼԻ

Ա.

Արեւն է տաք, երկինք՝ պայծառ,
 Եւ կը պարեն՝ վրնիտ ու ժիր՝ ալիքներ.
 Եւ կղզիներ կապոյտ, լեռներ ձիւնապատ
 Կը հագնին լոյսը քաղանցիկ միջօրէին ծիրանի.
 Խոնաւ հողին շունչն է քեքեւ
 Դեռ չըբացուած ծիլերուն շուրջ,
 Նոյն բերկրութեան գերդ բիւր ձայներ
 Հովք ու քրոջունք, ալիք ծովուն, ձայնն իսկ քաղքին
 Առանձնութեան ձայնին նման է հեշտագին :

Բ.

Ես կը տեսնեմ անոտնակոյս խո՛րն անդունդին,
 Համաւրփոռալ կանաչ - կարմիր ջրաբոյսերով,
 Ես կը տեսնեմ փըշրի՛լն ալեաց՝ ծովափունքին,
 Զերդ աստղերու անձրեւի մը փոփոխուած լոյս.
 Ես կը նըստիմ աւագին վրայ մեմաւորիկ,
 Ովկէա՛նն իմ շուրջ միջօրեայ կը շողշողայ,
 Եւ եղանակ մը ներդաշնակ իր շարժումէն
 Կը բարձրանայ ա՛յնքան անոյշ, որ իմ յուզման
 Կըրնար ամէ՛ն սիրտ մասնակցիլ :

Գ.

Աւա՛ղ, ո՛չ յոյս ունիմ ես, ո՛չ առողջութիւն,
 Ո՛չ շուրջս անդորր եւ ո՛չ հանգիստ իմ սըրտիս մէջ,
 Ո՛չ գոհութիւնն, որ աւելի կ'արժէ դրամէն,
 Զոր գըտած է իմաստունն իր մըտածման մէջ,
 Եւ պըսակուած ներքին փառքով ան կ'ընթանայ.
 Ո՛չ զօրութիւն, ո՛չ փառք, ո՛չ սէր եւ ոչ հանոյք.
 Կան՝ որ ունին ասոնք ամբողջ, կ'ապրին զըւարք,
 Կը կոչեն կեա՛նքն երջանկութիւն, բայց ինձ համար
 Ա՛հ, քաժակն այդ տարբեր չափով էր ակադճուն :

Դ.

Յուսալըճումն ալ անոյշ է հիմա սակայն,
 Հովերուն պէս, չուրերուն պէս.
 Ես կըրնայի պառկիլ նըման յոգնած մանկան՝
 Եւ կեանքն ողբալ տառապանքի,
 Զոր ապրեցայ եւ զոր պիտի ապրիմ դարձեալ,
 Մինչեւ որ մահն իջնէ՝ վըրաս բունին նըման,
 Այտերս ըզգամ՝ որ գաղջ օդին մէջ կը սառին,
 Ծովը լըսե՛մ՝ որ կը շընչէ ե՛րգն իր վերջին
 Իմ մահացող հոգւոյս վըրան :

Ե.

Ոմանք գուցէ մա՛հս իմ ողբան,
 Ինչպէս ես՝ երբ անոյշ օրն այս տըւած է խոյս,
 Զոր կորուսեալ սիրտս իմ այսօրն շուտ ծերացած՝
 Կը նախատէ իր տրտմութեամբ անժամանակ.
 Գուցէ ողբա՛ն, զի մէ՛կն եմ ես,
 Զոր չեն սիրեր մարդիկ, այնո՛ւ հանդերձ կ'ողբա՛ն.
 Ո՛չ նըման այս օրուան՝ որ երբ
 Սուգուի արե՛ւն իր փառքին մէջ, անապական,
 Պիտ' յամենայ, քէպէտ արդէն իսկ ըմբոշխնեալ,
 Որպէս բերկրանք, յիշողութեան մէջ տակաւին:

Անդլերէն ընտրէն հայացուց՝

ՀՐԱԶ ՔԱԶԱՐԵՆՅ